

Den gangen jeg fant et nytt mineral som ikke var noe nytt mineral.

Det er søndag morgen, og kl. er $\frac{1}{2}$ 7 en dag i september. Solen skinner fra en skyfri himmel. Planen for i dag er en tur til Grua. Nisteskreppa er allerede ordnet, og verktøyet er på plass i bilen.

Jeg er alene i dag, og ruller pent oppover mot Hadeland. Jeg har veien helt for meg selv, det er en nytelse og sitte slik avslappet og la stedene passere forbi. Nittedal, Hakadal, Stryken og Harestua.

Ved Grua tar jeg av til venstre mot Mylla før jeg svinger til høyre mot Kalvsjø. Jeg passerer Mutta grubene med sine store berghaller og stoller.

Men det er ikke hit jeg har tenkt meg i dag. Målet denne dagen er "Lykkens prøve". En gang i tiden ble det drevet på kobber der, og sekundærmineralene "Malakitt" og "Azuritt" forekommer i kuler og nydelige microkrystaller i anselige mengder.

Etter et kvarters gange er jeg fremme og det smaker med en kopp kaffe og en matbit. Klokka er enda ikke blitt mer enn åtte, og roen er til å ta og føle på.

Rundt meg er det gravet en god del, og det er ikke vanskelig å skjønne at også andre vet om denne forekomsten og har vært her og samlet.

Jeg bestemmer meg for å gå litt rundt omkring for å se. Jeg er kommet noen hundre meter bort fra den "gamle" forekomsten og passerer en haug som er dekket av kvist og kvas, og før jeg vet ordet av har jeg snublet og gått på nesa.

Nede mellom gras og kvist lyser det blått. Jeg fjerner noe av graset og kvisten, og foran meg ligger det en 20x20x25 cm stor stein. Det er ikke den vanlige blå fargen som er så karaktristisk for "Azuritt", så jeg skjønner med en gang at dette er noe annet.

Jeg tenker først på "Krysokoll", men etter en liten studie med lupen slår jeg også dette bort. "Mineralet" er lyst blått og glassaktig som overtrekk, men danner også kuler og stalagtittaktige masser.

Jeg undersøker "haugen" nærmere og finner ut at det er en annen lagerhaug med malm, og mine beste stuffer av "Malakitt", "Azuritt" og "Cerussitt" fant jeg her.

Jeg var godt fornøyd med denne dagen, og jeg syntes det hadde vært en alle tiders tur.

Etter at "mineralet" er undersøkt ved Geologisk museum, viste det seg at det var helt røntgenamorft, og følgelig ikke kunne anerkjennes som et nytt mineral, selv om enkelte andre anerkjente mineraler også kan være amorfe.

"Mineralet" består hovedsakelig av Aluminium, Kobber og silisium.

Men noe fikk jeg ut av det i alle fall.

Det viser seg at inne i kulene og "stalagtittene", står det fine krystaller av "Stolzitt". Et bly-wolframmat som er dimorft med "Raspitt", kjent bl. a. fra Broken Hill i Australia.

Så av og til er det ikke så dumt å "gå på nesen".